

POSTANOWIENIE

Dnia 28 kwietnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Wrębiakowska-Marzec

w sprawie z odwołania K. L.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R.

o prawo do emerytury,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 28 kwietnia 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej odwołującego się od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 11 marca 2015 r., sygn. akt III AUa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 11 marca 2015 r. Sąd Apelacyjny w [...] oddalił apelację K.L. od wyroku z dnia 12 września 2014 r., którym Sąd Okręgowy w R. zmienił decyzję ZUS Oddziału w R. z dnia 20 grudnia 2011 r. w ten sposób, że ustalił prawo do okresowej renty z tytułu niezdolności do pracy (pkt I), wniosek o ustalenie niezdolności do samodzielnej egzystencji przekazał do rozpoznania ZUS Oddziałowi w R. (pkt II), oddalił odwołanie w pozostałym zakresie odnoszącym się do żądania ustalenia prawa do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy na stałe (pkt III).

W skardze kasacyjnej wnioskodawca zarzucił naruszenie art. 233 § 1 w związku z art. 328 § 2 k.p.c., a także art. 316 § 1 i art. 382 k.p.c., „co doprowadziło do całkowitego pominięcia w rozważaniach Sądu bez żadnego uzasadnienia - opinii lekarza od ponad 20 lat prowadzącego powoda, wykluczającej jakąkolwiek

interwencję chirurgiczną przy jednoczesnym przyjęciu hipotetycznej przyszłościowej wizji takiego rozwoju medycyny, która doprowadzi środkami farmakologicznymi do skutecznego leczenia padaczki”.

Wskazując na powyższe zarzuty skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi drugiej instancji do ponownego rozpoznania.

Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania uzasadniono jej oczywistą zasadnością ze względu na „całkowite pominięcie istotnych dla sprawy dowodów bez wskazania przyczyn takiego postępowania, co w istotny sposób wpływać mogło na orzeczony wynik sprawy”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Przepis art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaga, aby wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania stanowił odrębny element pisma niezależny od przytoczenia podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia (art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c.). Uzasadnienie wniosku natomiast powinno nawiązywać do przesłanek przyjęcia skargi do rozpoznania określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Zgodnie z tym przepisem Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli: 1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, 2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, 3) zachodzi nieważność postępowania lub 4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Spełnienie wymagania z art. 398⁴ § 2 k.p.c. powinno zatem przybrać formę wyodrębnionego wyводу prawnego, w którym skarżący wskaże, jakie występujące w sprawie okoliczności pozwalają na uwzględnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jednocześnie uzasadni, dlaczego odpowiadają one ustawowemu katalogowi przesłanek.

Z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wynika konieczność nie tylko powołania się na okoliczność, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ale również wykazania, że przesłanka ta rzeczywiście zachodzi. Oznacza to, że skarżący musi wskazać, w czym - w jego ocenie - wyraża się „oczywistość” zasadności skargi oraz podać argumenty wykazujące, że rzeczywiście skarga jest uzasadniona w sposób oczywisty. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu

(przepisów) nie prowadzi bowiem wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, czyli że jej zarzuty są zasadne „na pierwszy rzut oka” (*prima facie*) i w sposób oczywisty prowadzą do uznania zaskarżonego wyroku za błędny i jego wzruszenia (por. między innymi postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, niepublikowane i orzeczenia tam powołane). Jest tak dlatego, że o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, iż jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania koniecznej jest wykazanie kwalifikowanej podstawy naruszenia prawa materialnego lub procesowego widocznej przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez wdawania się w pogłębioną analizę prawną. Z tego względu przyjmuje się, że nie spełnia tego wymagania odwołanie się do podstaw kasacyjnych i opatrzenie zawartego tam zarzutu dodatkowo mianem rażącego, ewidentnego, kwalifikowanego lub oczywistego, jeżeli nie zostanie wykazane, w czym przejawia się oczywistość wydania wadliwego orzeczenia. Należy przy tym zwrócić uwagę, że art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. nie odwołuje się do oczywistego naruszenia prawa, ale do oczywistej zasadności skargi, co oznacza, że oczywista zasadność skargi może wynikać z oczywistego i kwalifikowanego naruszenia przepisu prawa, pod warunkiem jednak, że skarżący wykaże, iż uchybienie to zadecydowało o wyniku sprawy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 marca 2012 r., II PK 278/11, LEX nr 1214574).

Skarżący nie zdołał wykazać tak rozumianej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na jej oczywistą zasadność, gdyż nie tylko nie przeprowadza jakiegokolwiek wyводу jurydycznego w tym zakresie, ale nawet nie wskazuje przepisów, których naruszenie przez Sąd drugiej instancji miałoby wprost stanowić o wadliwości zaskarżonego wyroku. Rzeczą Sądu Najwyższego na etapie przedsądu nie jest poszukiwanie takich okoliczności w podstawie kasacyjnej oraz jej uzasadnieniu i domyślanie się, o które z powołanych tam przepisów skarżącemu chodzi, a następnie formułowanie za niego prawidłowego wniosku w tym zakresie.

Ponadto, ograniczając się do wskazania na uchybienia procesowe Sądu drugiej instancji świadczące - w ocenie skarżącego - o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, skarżący nie wykazuje ich wpływu na wynik sporu, co - z uwagi na rodzaj podnoszonych uchybień - wymagałoby w pierwszym rzędzie odniesienia ich

do przepisu stanowiącego materialnoprawną podstawę żądania. Skarga kasacyjna została jednak oparta wyłącznie na podstawie naruszenia przepisów postępowania. Tym samym skarżący nie podjął nawet próby wykazania, że ewentualne naruszenia przez Sąd odwoławczy prawa procesowego doprowadziłyby wprost do uwzględnienia skargi kasacyjnej. Skoro bowiem skarga kasacyjna nie zarzuca obrazy jakiegokolwiek przepisu prawa materialnego stanowiącego podstawę wyrokowania sądu odwoławczego, to w konsekwencji nie jest możliwa ocena, czy naruszenie przepisów postępowania mogło rzeczywiście mieć istotny wpływ na wynik sprawy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 lipca 2014 r., I PK 316/13, LEX nr 1511811).

Z tych względów na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.